

[Ivar Nørgaard]

nødvendigt for at komme videre, at man afgørende ændrer EF-institutionernes kompetenceforhold.

Det andet hovedsynspunkt, der især har været fremført af Storbritannien og Danmark, har været « – og nu kommer det – » at de eksisterende regler om institutionerne og beslutningskompetencen var gode nok, hvis blot landene investerede den fornødne politiske vilje.»

Vel talt, hr. statsminister! Det er, hvad vi hele tiden har sagt.

Men nu siger man: nå ja, der er jo faktisk ikke sket nogen egentlige ændringer. Det er oven i købet lykkedes udenrigsministeren at få den italienske udenrigsminister til at sige, at det i virkeligheden bare er nogle høflighedsfraser, man har opnået.

Disse høflighedsfraser er nu nedfældet i det papir, vi har fået 8-9 forskellige revisioner af – den sidste her for 1 time siden.

I parentes bemærket var det jo heldigt, at udenrigsministeren ikke skulle skrive under i går, for papirerne er ikke færdige endnu, så hvis vi ikke havde denne debat i folketinget, skulle man have skrevet papirer under, der overhovedet ikke var færdige. Man reviderer stadig væk teksterne, og det var ellers planlagt, at de skulle skrives under i går.

Men her er der, hr. udenrigsminister, fra side 12 til side 20 institutionelle bestemmelser. Det er altså lutter høflighedsfraser, noget, der er fuldstændig unødvendigt, og udenrigsministeren siger, at der kun er tale om dobbelthøringer. Vi danske socialdemokrater må da kunne forstå, at der ikke er tale om noget som helst nyt. Parlamentet skal bare høres to gange.

Den ene gang efter den anden skriver de høje kontraherende parter udtrykkeligt, at artikel 7, stk. 2, skal ændres fra bestemmelsen »efter høring af forsamlingen« til »i samarbejde med Europa-Parlamentet«. I artikel 49 ændres »høring« til »i samarbejde med Europa-Parlamentet«. I artikel 54, stk. 2, ændres »efter høring« til »i samarbejde«, mens man bevarer begrebet »efter høring af det økonomiske og sociale udvalg«.

Hvorfor i alverden skulle man anstrenge sig for at lave så mange nye artikler, hvis det kun var høflighedsfraser? Og så vil jeg spørge: hvis det virkelig kun var af høflighed og et medlemsland som vort sagde med et flertal i folketinget, at det ønsker vi ændret, fordi vi

opfatter det som noget, der er højst generende for den danske holdning til EF, så burde udenrigsministeren have mulighed for og evner til at overbevise de andre om, at så kunne de da i hvert fald af hensyn til Danmark slette disse høflighedsfraser.

Men det har udenrigsministeren altså ikke kunnet opnå, og der står nu stadig væk 8 sider med institutionelle ændringer, der alle giver Parlamentet andet og mere end en dobbelt høringsret. Hvorfor i alverden skulle de ellers stå der? De giver mere end en dobbelt høringsret. De giver Parlamentet ret til både at forkaste og stille ændringsforslag, hvilket ændrer Ministerrådets beslutningsprocedure og reglerne for, om der skal være flertal eller enstemmighed hos ministrene.

Så siger statsministeren – han må i øvrigt ikke afbryde mig, hr. formand, men jeg hørte alligevel, at statsministeren sagde: »Ligesom det er i dag!« Ja men så skulle statsministeren og udenrigsministeren da have kunnet sige til dem dernede: skulle vi så ikke lade det være, som det er i dag? Hvis det er, som det er i dag, kræver det jo ingen traktatændringer. Det må da være logisk.

Så siger udenrigsministeren, at nu har han i hvert fald gjort en god gerning for LO og socialdemokratiet, for nu har han – han, som jo elsker LO – arbejdet for LOs interesser ved at forhandle yderligere om at skabe sikkerhed for miljøet. Hvad er han så kommet hjem med? Han er kommet hjem med en ensidig erklæring til rådsprotokollen, hvor han på 8 linjer behændigt har sammenstillet de tekster, der i forvejen står i pakken – intet som helst andet.

Det er der selvfølgelig ikke nogen som helst yderligere garanti i. Det er en gentagelse af det, der står i teksterne, skrevet på en lidt kortere og måske lidt lettere læselig måde, men der er ingen ændringer.

Det, vi har villet have sikkerhed for, er, at når vi opgiver enstemmighedsprincippet i disse sager, vil Kommissionen og Domstolen ikke kalde det for tekniske handelshindringer eller protektionisme, når vi indfører skrappe miljøregler end de andre, men den tekst, ministeren kommer hjem med, siger netop, at man ikke kan tilgodese vores ønsker, hvis det kan opfattes som protektionisme. Så er spørgsmålet, hvem der afgør det. Det er ikke os, der afgør det, det er Kommissionen og